

■ مقدمه

وقتی در اولین جلسه هیات تحریریه سال جدید، قرار شد که برای دویستمین شماره رازی، ویژه‌نامه داشته باشیم، علاوه بر این که همه اعضای خانواده رازی حضور داشتند، بلکه همه قبول کردند که برای این ویژه‌نامه حداقل یک مقاله بنویسند. اگرچه عنوان‌های مقالات مناسب برای دویستمین شماره به بحث و بررسی گذاشته شد، ولی عمدتاً خود افراد حاضر در جلسه عنوان مطلب خودشان را مشخص کردند و جلسه کاملاً دموکراتیک! اداره شد و به خوبی و خیر و خوشی خاتمه یافت. در همان جلسه قرار بر این شد که دوستان مطالب خودشان را هر چه زودتر تحویل دهند تا تاخیری در انتشار دویستمین شماره رازی پیش نیاید. زمان نهایی تحویل مقالات را هم بنده مشخص کردم و تمام حاضرین با قبول همه آنچه مورد بحث و بررسی و تصویب قرار گرفته بود، جلسه را ترک کردند. اگر اشتباه نکنم ۴۵ تا ۵۰ روز بعد از آن جلسه، اولین سری مقالات مربوط به ویژه‌نامه از طریق دفتر مجله به دستم رسید. به دلیل مشغله‌های کاری، حدود ده روزی هم بدون هیچ کاری بر روی مطالب، پوشه مقالات نزد من ماند تا این که در روزهایی از خرداد ماه ضمن تکمیل کردن مقاله تکلیفی خودم، پوشه مطالب رسیده را هم باز کردم تا برای انتشار آماده کنم.

مطالب را یکی یکی بررسی و آماده کردم تا رسیدم به مطلب دوست بسیار عزیزم حضرت علی آقای منتصری. هر چه مطلب را بالا و پایین کردم، دیدم با این حجم اندک، حداقل فضای نشریه که دو صفحه است را هم پر نمی‌کند. از طرفی چون مشغله‌های کاری علی آقا را هم می‌دانستم، و نمی‌خواستم مزاحمش

شوم تا مطلب را طولانی تر بنویسد، تصمیم گرفتم جور علی آقای عزیز را بکشم و با این مقدمه ای که از نظرتان گذشت، مطلب را آماده چاپ کنم. ضمن این که خوشحالم که یک بار دیگر همراه قلمی همراهم علی آقای عزیز شده‌ام، با هم مطلب کوتاه ولی پُربار آقای دکتر علی منتصری را مرور می‌کنیم.

«سردبیر»

روزی که داوطلبانه و با خواهش از دبیرم اجازه یافتم که روزنامه دیواری تهیه و روی دیوار مدرسه نصب نمایم هرگز تصور نداشتم که این کار مجوز ورود به خانواده مطبوعات است. بعداً با تکرار و ارتقاء کیفی نشریات دیواری و رویکرد به داستان نویسی اولین مقاله علمی را که ترجمه کوتاهی بود از نشریه داخلی دانشکده داروسازی مشاهده کردم افتخار همکاری نزدیک با نشریه داخلی دانشکده باعث شد که پایان نامه‌ام در مجله پزشکی رامین انتشار یابد. اولین کار جدی مطبوعات پزشکی عضویت در هیات تحریریه نشریه هفتگی داروپزشکی بود که در جوار جناب آقای دکتر تقوی و آقای گل‌مکانی بسیار آموختم ولی متأسفانه علی‌رغم شروع خوب و فعال، عمر نشریه دیری نپایید و بعد از چند سال به دستور آقای دکتر نیلفروشان و با همکاری جناب آقای فردی‌راد نشریه داخلی داروپخش به نام رسانه راه انداخته شد که بنده عضو هیات تحریریه بودم. ادامه راه منجر به انتخابم به عنوان دبیر نشریه دارویی و پزشکی دارو درمان گردید و سال‌ها در آن نشریه در کنار مدیرمسئول محترم جناب آقای دکتر آذرنوش و اعضا بسیار سرشناس هیات تحریریه از جمله آقایان دکتر فریدون عزیزی، مرحوم دکتر هاشمی‌راد، دکتر مجتبابی، دکتر تقی‌خانی، دکتر محیط، دکتر حقیقی، دکتر روشن‌ضمیر، دکتر فریدون سلیمانی، دکتر تقی بگلو و دوست گرانقدرم آقای دکتر سیامک نژاد سال‌های به یاد ماندنی و شمارگان دارویی بسیار روزآمد را آماده و منتشر کردیم.

حاصل ادامه راه افتخار عضویت در نشریه معتبر رازی می‌باشد. با گذر زمان بی‌شک خود را دیگر عضو هیات تحریریه نمی‌دانم بلکه ما خانواده رازی هستیم و انتشار پیوسته دویست شماره مجله رازی در کشوری که کمتر نشریه پزشکی دیری می‌پاید حاصل کار گروهی ماندگاران است.

در حال حاضر به دلیل مشغله‌های روزافزون توان اندکی صرف نشریه می‌کنم ولی تا عمر باقی است و اسمم خط نخورده از جمله افتخاراتم عضویت در هیات تحریریه مجله رازی خواهد بود. انشا... .